

Zpravodaj

LOUTKÁŘSKÁ CHRUDIM – 71. ROČNÍK

2. 7. 2022

2

Jemnost a padoušství

První den prázdnin. A zrovna jako by vypadl z filmu, kterej trochu klišovitě tematizuje letní pohodu. Úmorný dusno, stojící vzduch, slunce, který všechno dělá hezčím než ve skutečnosti je, a nečekaný letní déšť. Chrudim. Sem se rok co rok vracíš a jako by se ale vůbec nic nezměnilo. Včetně lidí, které od příjezdu potkáváš. Ředitel festivalu v masarykovské čepici, tváře nestárnoucích loutkářů a loutkářek, pizzař se svým popovým playlistem a Hancvenclovi švitořící a popíjející u otevřeného modrého okna redakce. A ty si za to neskutečně rád, protože za ten rok se toho u tebe totiž dělo a změnilo strašně moc. Několikrát si přehodnotil svůj divadelní vkus. Zpochybnil svoje umělecký směřování. Chtěl si s divadlem nadobro skoncovat. Štvaly tě všechny deadliny, který si nestíhal. Všechny práce, který ocenilo tak málo lidí za neadekvátní finanční ohodnocení. Nesnášel si svoje kolegy a kolegyně a vyhodnotil si, že divadelní prostředí je toxický. Jenže pak to přišlo. Zase ses rozněžnil nad loutkovou inscenací a lidmi, kteří ji s chutí, nadšením a zápalem hrají, a zase si věděl. Věděl si, že tohle všechno má

opodstatnění. Moje dobrá kamarádka mi řekla něco ve smyslu: „Na Chrudim jezdím, abych si zase ověřila, že moje práce má smysl. Abych se skrze loutky navrátila k divadlu a uvědomila si, jak moc je miluju.“

Druhý festivalový den se přesně v tomhle duchu jemnosti, něžnosti a redakční rozněžnělosti nesl. Děti probíraly v Dětské rubrice první téma, které se zaobíralo „padouštvím“ a my v redakci jsme nad inscenacemi několikrát plakali, dojíмали se a jen jednou se trochu hodně kolektivně rozzlobili. Jeden padouch a dvě něžná stvoření. To je dobrý skóre, ne? Tady je totiž svět v pořádku, protože tady víš, do čeho jdeš. Ředitel festivalu v masarykovské čepici, tváře nestárnoucích loutkářů a loutkářek, pizzař se svým popovým playlistem, Hancvenclovi švitořící a popíjející u otevřeného modrého okna redakce a mnoho citlivého a smysluplného loutkářství. Ej, přesně podle mého gusta!

Sarah Slavičková

Amatérské loutkářství je leckdy nejinspirativnější

Petera Vargu jsem poprvé poznal jako výrazného člena souboru Divadla v Dlouhé, mimo jiné legendárního Smrtě v pratchettovských inscenacích Hany Burešové. Dnes už Peter, který nedávno oslavil padesátku, členem tamního souboru není, ale o to intenzivně se věnuje činnosti svého souboru LokVar a srdnatě navštěvuje Loutkářskou Chrudim, kde vede seminář D nazvaný Zkoušíme... aneb co s loutkou? Řadě návštěvníků Loutkářské Chrudimi jistě utkvělo jeho zpracování Váchalova Krvávého románu, ale potkat se s tímhle sympatickým, zapáleným vousáčem je radost pokaždé.

Na úvod si dejme takovou ohromně originální otázku, kterou určitě nikdy nikdo na začátku rozhovoru nepoužil: jak ses dostal k divadlu?

Já jsem chtěl dělat loutkové divadlo už od mala. Tak jsem šel do bratislavského Domu mládeže Klementa Gottwalda a přišel jsem pozdě, takže byl volný jenom filatelistický a fotografický kroužek. Půl roku jsem chodil na fotografii a pak jsem přeci jen přestoupil na loutky, do loutkového souboru Gong. To jsem byl ve čtvrté nebo v páté třídě a zůstal jsem až do maturity, potkal jsem se tam s Míšou Homolovou a Barborou Jakubkovou – všichni jsme jedna generace z amatérského loutkového divadla.

A potom jste šli všichni do Čech na DAMU?

Jo, já z nás byl nejstarší – naše vedoucí v roce 1989 otevírala poprvé loutkářskou katedru na bratislavské VŠMU, kde do té doby nic takového nebylo, takže já jsem stál před volbou, jestli zůstat v Bratislavě a pokračovat u Marici Mikulové, nebo jít dál. Nakonec jsem rozhodl pro druhou možnost.

To bylo zrovna v době, kdy vedení katedry přebíral Josef Krofta, nepletu se?

Josef Krofta byl dokonce můj spolužák, protože neměl dodělané státnice, tak nastoupil s námi do ročníku – stejně jako jeho syn Jakub, takže byli spolužáci.

Bavíme se o době, kdy se z katedry loutkářství stávala katedra alternativního a loutkového divadla. Bylo to v průběhu studia znát?

Ano, já jsem nastoupil na loutkářnu a končil jsem alternu. Ale my jsme byli revoluční ročník, takže naše studium probíhalo hodně specificky. Učili jsme se jen do devatenáctého listopadu, tedy měsíc a půl, kdy jsme ještě zažili ruštinu a marxismus-leninismus. Pak nám starší spolužáci de facto povyžazovali pedagogy a my zůstali úplně bezprizorní. Zůstala nám jen Eliška Vitanovská, baletka od Ctibora Turby,

kteří tehdy byla na škole úplně čerstvě jako pedagožka pohybové výchovy. S tou jsme nazkoušeli pohybovou inscenaci – a protože se škola začala vyvíjet úplně odspoda, tak se nás každého půl roku ptali, koho bychom chtěli, aby nás učil. Tudíž jsme měli na každý semestr jiného pedagoga, od čisté činohry, přes Arnošta Goldflama z HaDivadla a Honzu Schmidu z Ypsilonky až po Matěje Kopeckého na marionety. Takže jsme si prošli různými typy divadla a nikdo to vlastně nezastřešoval, bylo to výborné. Byli jsme ročník, který tam prostě byl a potom divadlo dostal – od čtvrtáku jsme byli v Dejvickém divadle.

Na to jsem se chtěl zeptat: tys byl z party zakladatelů Dejvického divadla.

Ano, a následně Divadla v Dlouhé. Po pár letech v Dejvicích jsme s režisérem Honzou Bornou přešli do centra.

O tom už se toho napsalo dost, ale stejně se zeptám – jak se stalo, že jste se rozhodli odejít z Dejvic do Dlouhé?

Na to je víc odpovědí, ale do záznamu ti řeknu jen jednu. Já myslím, že Honzovi Bornovi tehdy bylo dejvické jeviště už malé, že chtěl větší plátno. Tou dobou se náhodou stalo, že se hledal ředitel s koncepcí pro tehdejší Divadlo Jiřího Wolkera. Na to se hodilo divadlo, které jsme dělali my, a zároveň byla volná Hanka Burešová, která byla odejita z Labyrintu neboli dnešního Švandova divadla. S Honzou se dali dohromady, sepsali koncepci a vyhráli, a tak vzniklo Divadlo v Dlouhé.

Ty už dnes jeho členem nejsi, ale byl jsi tam – jak dlouho? Skoro dvacet let?

Oficiálně sedmáct sezon, ale dohrávám tam doteď, takže to je dohromady čtvrt století.

To je divadlo, kde se loutka jako taková zrovna často nevyskytovala a nevyskytuje.

Ony se tam původně přenesly loutkové inscenace z Dejvic, ale ukázalo se, že ten prostor loutkám úplně nesluší.

V rodinných inscenacích, se kterými potom Honza přišel, se všechno, co jsme se naučili v loutkovém divadle, využilo. Nicméně po loutkách se mi stýskalo – a když v roce 2002 přišly povodně a kolegyně Ivana Lokajová byla navíc těhotná, takže se doma nudila, říkal jsem si: pojďme něco dělat, pojďme něco dělat. Tak vznikl LokVar, tedy Lokajová – Varga. Oslovili jsme jako režisérku Míšu Homolovou, napsala nám to její spolužačka Klára Doubková a výpravu dělala Bára Hubená, se kterou spolupracujeme dodnes. Po odchodu z angažmá už bych se k činohře vracet nechtěl, práce s loutkami je pro mě přirozenější.

Ted' se ale objevuješ v Mistrovi a Markétce od Tygra v tísní, to činohra je, ne?

Je, ale divná. Divná a skvělá. Já jsem za tu zkušenost neskutečně šťastný, žádné imerzivní divadlo jsem nikdy předtím nedělal. V životě jsem neviděl tak pečlivou přípravu, jakou měli Máša Nováková s Kristiánem Kubákem. Ta inscenace je nesmírně komplikovaná, ve čtyřech patrech barokního paláce se odehrává spousta dějů paralelně – a jim ty plány sedí na minutu, to nechápu. Ale hlavně jsem tam potkal spoustu zajímavých lidí o nějakých dvacet let mladších, než jsem já a jinak bych se s nima asi nepotkal – celý ten projekt je jako pionýrský tábor, kam přijdeš, jsi mezi kamarády, je nás tam dohromady padesát, různě se alternujeme a nikdy nevíš, s kým večer hraješ a s kým si budeš na baru do rána povídat. Je to úžasná věc a já jsem hrozně rád, že v tom jsem.

Tak to je asi pozvánka pro čtenáře – hraje se do 15. července a po Chrudimi ještě pár příležitostí bude.

Bude, a všechny pochrudimské reprízy hraju. Takže se můžeme potkat. Ale pozor, lístky mizí teď už hodně rychle.

Na Chrudimi máš letos už podruhé seminář.

Ano, ale vždycky říkám, že vůbec nejsem typ na semináře – já jsem herec

a tady dělám režijně-dramaturgické semináře. Pravda je, že v LokVaru režíruju a dělám si dramaturgii, ale nepokládám se za odborníka. Prostě děláme s loutkami a budeme se pokoušet postavit jednotlivé scény z různých pohádek, s různými typy loutek. Já se snažím poradit, pojmenovat problémy, navrhnout, jak se jim vyhnout, jak hrát s loutkou a vztahovat se k ní jako herec... Zkrátka předávám zkušenosti, co za těch čtyřicet let – dělám divadlo od deseti – mám.

V posledních letech jezdíš na Chrudim pravidelně.

Já tu byl poprvé v roce 1988, to jsem tu hrál. Pak jsem ale byl dlouho v angažmá – a s angažmá se festivalový život moc neslučuje, to když skončí sezona, tak člověk utíká na prázdniny. Teď je ale pro mě loutkové divadlo hlavní náplň času i hlavní zdroj příjmů, tak jsem si říkal, že bych měl vidět, co se děje kolem mě, a nejenom v profesionálním divadle, které v Praze jakž takž sledovat stíhám, ale i v tom amatérském, které je pro mě

často větší inspirací než to profesionální. Tak jsem se sem rozjel jako seminarista, zaplatil jsem si seminář s Kubou Vašíčkem, kde se rozebírají inscenace, a došlo mi, že tady znám spoustu lidí a je mi tu hrozně dobře a chci se sem vracet.

Když jsi teď loutkář na volné noze, nezačalo ti to angažmá přeci jen někdy chybět?

Angažmá mi nechybí, chybí mi ti lidi. A ti lidi kolem mě navíc to angažmá

postupně opouštějí taky, takže se kolem nás začínají shromažďovat spolužáci a já z toho mám velkou radost. Nedávno jsem to někomu říkal, že se můj život skládá ze tří profesních období. První bylo škola a Dejvice – se spolužáky. Potom Dlouhá – se spolužáky. A teď LokVar, který jsem založil se spolužačkou a kam teď další spolužáci přicházejí. Celý můj život se točí kolem mého ročníku a dál se mnou drží i Míša Homolová, kterou znám odmalička.

Věřím, že nejsem sám, komu se na Chrudimi do paměti zapsal váš Krvavý román. Většinu repertoáru ale tvoří pohádky. Jaká je pro nezávislé divadlo možnost udělat si takovouhle inscenaci pro dospělé? Je pro ni odbytiště, nebo si to spíš děláte pro radost?

My jsme si mysleli, že si to děláme pro radost, že si to párkrát zahrajeme, ale díky tomu, že nám prostor poskytl Dejvické divadlo, kde hrajeme v antikuu, který je velice komorní, těch čtyřicet nebo padesát diváků jednou za měsíc najdeme a máme tam plno, takže ho tam hrajeme už třetí sezonu a i v příští budeme pokračovat. Připravujeme dvě další inscenace pro dospělé, jedna bude možná hotová už letos do konce roku, ale zatím nic neprozradím.

Neprozradíš, ale plány jsou.

Jsou a je to díky tomu, že jsem si na Krvavém románu ověřil, že inscenace pro dospělé dokážu prodat, což je pro nezávislé divadlo bez dotací podstatné.

Takže pracujete bez grantů? Programově?

Vlastně napůl programově, ano. Já jsem došel k tomu, že granty občas člověka nutí k vymyšlení projektů, které by šly naroubovat na daný grant. Já chci dělat divadlo opačně, mám nějaké téma, něco, co mě zajímá, a mám radost za těch pár sponzorů, kteří jsou ochotní dát peníze do loutkového divadla, vědí, že se jim to nemůže vrátit, ale pokládají to za bohu libé. Zjistil jsem, že to jde, a díky tomu jsme opravdu nezávislí.

Michal Zahálka

„Vzpomínám na něho jako na člověka všestranně talentovaného, různá nadání, jichž měl tolik a v takové míře, z něho prý jen prýštila... O Skupovi by bylo lze říci, že kdyby jej rozdělili na deset dílů, bude z něho stejný počet celých a dokonalých Skupů.“

dr. E. Walter, Stockholm

* VAŠÍČEK, Pavel. Inspirativní odkaz Josefa Skupy. Loutkář, mimořádná příloha 6/2008, str. 2–5.

KNIHY O DIVADLE

Následující publikace nabízí Společenství pro pěstování divadla pro děti a mládež DOBRÉ DIVADLO DĚTEM v šatně Divadla Karla Pippicha vždy čtvrt hodiny před představením ve čtvrtek 30. 6. od 19:45, jakož i v úterý 5. 7. od 12:45 a od 17:45. Jinak kontaktujte Věru Čížkovskou na čísle 608 560 156.

Co skrývá text – Dramaturgicko-režijní úvahy nad čtyřiceti nejčastěji inscenovanými prózami a oblíbenými literárními předlohami divadla pro děti, dětského a mladého divadla.

Divadlo pro děti – Na základě načrtnutých věkových specifik dětského diváka zabírá kniha celý proces jevištní tvorby, scénografii, hudbu, choreografii, herectví a režii. Je určena všem, kdo připravují divadlo, najmě pro děti.

Hříčky, hry a scénáře pro starší a pokročilé – Výběr deseti textů, které Luděk Richter připravil pro soubory, jež vedl a režioval.

O divadle (nejen) pro děti – Souhrn úvah o divadle pro divadelníky, učitele pořadatele, teoretiky a kritiky.

Od předmětu k loutce, od loutky k divadlu – Dvanáct kapitol o vzniku a možnostech výpovědi loutky a loutkou v teorii i praktických cvičeních. Nové vydání vyprodané publikace.

Pohádka... ..a divadlo – Co je podstatou pohádky. Jaké má vlastnosti a jaký má smysl.

Co je co v pohádce – Abecedně řazený „slovníček“ přibližuje významy nejčastějších pohádkových reálií.

Od pohádky... ..k pohádce – Cesta od literární předlohy k divadelnímu scénáři na jedné konkrétní pohádce.

Praktický divadelní slovník – Pro amatéry i profesionály, studenty středních a vysokých škol i žáky základních uměleckých škol.

50 Loutkářských Chrudimí – Publikace obsahuje vše, co se dá o špičkovém amatérském loutkářství posledních padesáti let zjistit.

Loutkářská Chrudim 2001–2011 – Pokračování oblíbené publikace 50 Loutkářských Chrudimí.

Chybí dramaturgie?

Nejsme na Chrudimi ještě ani dva celé dny a už se nám redakcí protknul leitmotiv rozhovorů o několika inscenacích. „To je, jako by tam nebyl dramaturg.“ „Seškrtat.“ „Ono by to nemuselo bejt tak špatný, že? Kdyby tam fungovala nějaká dramaturgie.“ „No nápady a dobrá scénografie nestačí no...“ Očividně nám všem chybí dramaturgie a máme dojem, že chybí i spoustě souborů. Od Hobita, přes boudovského Kašpárka až po Karkulku od studentů KALD, o které mám primárně psát tuto glosu. S dramaturgií se nám tady kamarádi sousloví dramaturgický oblouk, po kterém se mi někdy dělají trochu osypky, a také kompaktnost či ucelenost. Přemýšlím, čím to, že máme pocit, jako by se práce s dramaturgií vytrácela? Jestli jsme si všeobecně zvykli na zkratkovitost a potřeba určité propojenosti situací či přijímaných informací se nám v současném světě zahlcenosti vyhýbá? Zároveň pokud jde o divadlo, tak ji očividně vyžadujeme. Pokud jde o Karkulku od studentů DAMU, přiznám se, že sama jsem s nepropojeností a často nelogikou jednotlivých situací až takový problém neměla. Možná proto, že jsem si až moc „ujela“ na zvuku, vizuálu a celkové kreativitě inscenace. Ale zároveň musím uznat, že skvělé nápady zde navazují jeden za druhým bez příliš velkého smyslu a fakt, že jde o inspiraci Karkulkou, by šlo naprosto vynechat (obzvláště v názvu) a nechat diváky si jen pohrát s myšlenkou na dívku v červeném čepečku, když se objeví na scéně. (To rozhodně není dramaturgická rada!)

Alexandra Ratajová

Kašpárek s Honzou – poslední dobrodružství?

Loutkové divadlo V Boudě, Plzeň

Pro koho je Kašpárek?

Když se člověku nepříliš poznamenanému divadlem řekne „loutkové divadlo“, představí si pravděpodobně něco jako pohádku od plzeňského divadla V Boudě. Marionety na dlouhých nitích, ilustrativně a do detailu zobrazující postavy Honzy, čertů, princezen a pohádkových dědečků. Tradiční příběh s neexistujícími inovacemi a princeznou, která dřepí doma, zatímco její manžel zažívá s dětmi dobrodružství a laciné gagy typu „padáme ze židle“ a „prdíme“. Divadlo samo na svých stránkách uvádí, že vytváří inscenace tradiční a iluzivní, tudíž v rámci svého konceptu svoje ambice naplňují. Zároveň se ptám, jestli i přes tento divadelní klíč a estetiku nelze pracovat aktuálněji, vkusněji, zábavněji? I marionetové pohádky o Kašpárkovi a jiné klasiky mohou zacházet dále, než jen na horizont dramaturgicky i situačně nevybudovaných gagů, doprovázených nadměrně popisnými dialogy. Navíc, pokud se zaměřujeme především na generaci mladých diváků, není od věci se zamyslet nad tím, že i jejich vnímání estetiky se za posledních několik let drasticky proměňuje, tudíž už ani pro ně tento divadelní žánr nemusí být lákavým. Sledovala jsem během představení několik dětí bezprostředně ve svém okolí a povětšinou se znučeně rozvalovaly na židlích. Čímž pro mě vzniká další otázka – pro koho takové divadlo vlastně je? Kde má svou cílovou skupinu? Spousta textu, kterým ilustrativně zdvojují akci na scéně, každá situace několikrát doslovně zopakovaná a každý vtip propaný na několikrát, nic z toho dětem vlastně neponechává žádný prostor pro vlastní imaginaci a zvědavost. Možná se zde v dětském vnímání pletu a malé diváky rozvalené na židlích jsem vnímala jen skrze svou vlastní nelibost. Vůbec nejvíc mě zarazila nepřítomnost nadsázky a určité lehkosti, kterou formát kašpárkovské klasiky nabízí. Přestože se všechny postavy lehce nosí na větru sem a tam, v samotném textu a přístupu tvůrců panuje tvrdohlavá doslovnost a držení se zubů nehty předvídatelných stálíc – na začátek a na konec pohádky zazvoníme na zvoneček, zazpíváme horko těžko písničku, kterou proložíme groteskním gagem stylu „teď si to ale popletl, tak znovu“. Zároveň si uvědomuji, že pokud tato estetika stále má své diváky a tvůrce baví variovat kašpárkovské pohádky a zůstat vážně a s úctou věrni řemeslu, nedá se ke Kašpárkově poslednímu dobrodružství s Honzou téměř nic dodat.

Alexandra Ratajová

Příliš roztočený kolotoč?

Zrovna jsem v divadelním stanu náhodně odposlechla, že na Maledivy se jezdí jenom ve dvou, bez dětí. To samé by se nedalo říct o Kašpárkovi a Honzovi z Loutkového divadla V Boudě, kteří sice za dobrodružstvím jezdí ve dvou, ale rozhodně s dětmi a rozhodně bez princezny. Manželství přináší závazky komplikující dobrodružství, Honzově manželce se nic nesmí říkat a děti jsou přítěží, kterou by nejradši Honza nechal doma. Tyto pro mě velmi zaostalé a šovinismem zavánějící postoje k rodinnému životu sice nepovažuji za milé, ale o tom konec konců pohádka Kašpárek s Honzou – poslední dobrodružství není. Větrnou Babku přiletězoval čert Bublajs jako alternativní pohon ke kolotoči, a tak se i celý děj točí trochu v kruhu, stejně jako kulisy na menší točce. Kašpárek s Honzou třikrát tonou v moři a zase se přičenou na hrad na ostrově, aby toto zneužívání magických bytostí radikálně ukončili. Ale všechno nakonec dobře dopadne, objeví se nečekaná love story mezi větrnými duchodci a Honzova rodina i se strejdou Kašpárkem nakonec plánuje společnou dovolenou. Režisér a autor Vladimír Pech i ve třetím díle honzovsko-kašpárkovské série nabízí tradiční postavy v nepříliš tradičním příběhu. „Boudáci“ jsou pro svou věrnost marionetám známí, a tak mi nepřipadá na místě tuto volbu hodnotit. Až na menší zádrhly s loutkami pracují zručně a umějí na drobné problémy pohotově reagovat. Když se čertík Čudlajs zasekne v sedačce kolotoče, zvládne svou nesnáz vtipně okomentovat i se obrátit na vodiče pro pomoc. To jsou herecké reflexy, které se dostávají pod kůži dlouholetým fungováním s loutkou a jsou pro tak náročné typy vedení nezbytnou nutností. V kontextu amatérské scény totiž herci a herečky z Boudy vynikají svou zkušeností. Především bych vyzdvihla hlasový i loutkový projev Václava Kordy, jehož Kašpárek celou inscenaci táhne. Když se hrdina všech pohádek pomalu snáší k mořskému dnu jako spadlý list vzniká skutečně působivý loutkový obraz. Mým největším problémem je rovina humoru, kterou zkrátka nesdílím. Ale i když odstraním svou subjektivní preferenci, myslím si, že si dětský divák zaslouží větší diváckou výzvu než srandičky o prdění. Nadmutá Janinka v kočárku asi budí dětské nadšení, ale rozhodně nepodněcuje k většímu uvažování. Inscenaci za mě chybí rozměr nějaké větší myšlenky nebo poučení, protože sranda na první dobrou taky všechno nezachrání.

Ema Šlechtová

Když vykoukne sluníčko

Tkanička, ZUŠ Chlumeck nad Cidlinou

Smetla nás vlna loutkářek!

Inscenování citlivých, křehkých, a zároveň silných abstraktních témat jako je důvěra, bezelstné a láskyplné přátelství nebo odpuštění je nesmírně náročné. Bez vhodného jazyka se jemnost a sdělnost může snadno vytratit nebo se naopak obrátit v zatížené popisné poučování a kárání, které pohřbí výše zmiňované tematizované kvality. Mladé herečky ze ZUŠ z Chlumce nad Cidlinou a jejich pedagogové hrají dvě pohádky o slunci s něhou, radostí a láskou k řemeslu, kterou především svou bezprostředností předávají nejen nejmenším divákům, ale i dospělým. Představení *Když vykoukne sluníčko* nově vzniklého holčičího souboru Tkanička vytváří tři skeče situované kolem hlavní postavy Sluníčka. Herečky se rovnocenně střídají v hereckých i loutkohereckých pozicích, a zároveň se po každém skeči „scházejí“ na společný radostný taneček a píseň o slunci. Pracují nejen s vlastnoručně vyrobenými maňásky, ale také loutkou vedenou seshora na drátku nebo s různými předměty (především látkou), které se animací stávají např. dešťovými mraky, vodou nebo mostem. Nejvíce vtahující jsou ale jednoznačně herecké akce

slečen, které srší energií, nadšením a zápalom pro hru. Je radost sledovat, jak se u této hříčky baví a naprosto přirozeně komunikují nejen mezi sebou, ale hlavně také s diváky, což považuji za jednu z nejpodstatnějších vlastností dobrého divadla. Charisma, nadšení, důslednost a jedinečnost každé z hereček mi udělaly upřímnou radost a přála jsem si, abych je mohla na jevišti vidět ještě o něco déle. A rozhodně se už teď těším, co nám tyhle nadané herečky ukáží v budoucnu! Že by přišla ženská loutkářská vlna? (Ano, prosím!!!) Druhou část „dvojbloku“ převzal soubor pedagogů. To vymyslíme zítra s adaptací pohádek *Jak Slunko na všechno přišlo* a *Červená pohádka* z knihy Daniely Fischerové *Duhové pohádky*. Zelená rajčata, jahody a třešně ze zahrady pocucají i přes zákaz Slunce lahodně vypadající červánky. Po pravdivém přiznání ale nakonec dozrají a zčervonají. Režisérka, herečka a pedagožka Romana Hlubučková společně s Kateřinou Šarounovou a Lukášem Pavlem tak skrze různé barevné bavlnky, které však nemají v ději další opodstatnění, ilustrují metaforický příběh o dospívání a „přiznání barvy“. Motivicky sice druhé

představení navazuje na to předchozí, tempo a atmosféra je však mnohem pomalejší, klidnější, vážnější a pokládám si otázku, proč tato inscenace vůbec vznikla. Stejně tak místy možná až příliš prosakuje popisnost a „školácké“ dovysvětlování akcí i celého vyznění. Několikrát se také ozve pokárání „To se nesmí“, což se nakonec stalo i názvem inscenace. Přesto scéna pracuje s diváckou fantazií a loutky představují právě různě poskládané bavlnky, které se dají dekonstruovat nebo spojovat mezi sebou. Reakce těch nejmenších ale ukázaly jasně. Moralizování – i když tím nejjemnějším a milým způsobem – mají všichni kolem dost. Především ale Tkanička v čele s pedagožkou Hlubučkovou dokázala, že divadlo může být velkou zábavou a radostí, a nejen malým divákům zjevně dělala chutě jít za nimi na jeviště a něco si s nimi zahrát. Sympatické herečky se staly zkrátka symbolem elánu a inspirace pro malé i jejich vrstevníky, kteří na nich viseli očima a hlali každé slovo i pohyb.

Sarah Slavičková

Jmenuji se Orel

Na bidýlku, ZUŠ P. Ebena, Žamberk

Slepičí polévka pro duši

Pokud jsem to za ty roky porotování a psaní festivalových recenzí dobře pochopil, patří k zásadám dramatické výchovy to, že by se při práci mělo vycházet spíše z osobností studentů než z ambic a představ pedagoga. Nemám sebemenší pochybnost, že takhle se svým týmem pracuje i Olga Strnadová, ale myslím, že bych poznal, že Jmenuji se Orel je její práce, i kdybych to dopředu nevěděl. Jakási žamberská poetika pozitivna (kterou mi mimoděk připomnělo i setkání na chrudimské ulici s dávnou absolventkou Johanou Vavřínovou, dříve Vaňousovou), jež se přirozeně snoubí i s lidským nastavením spolupracujícího Karla Šefrny, si tu navíc našla i velice výhodný výchozí materiál, protože samotný příběh vzniku knihy Jmenuji se Orel má v sobě téhle neokázalé příjemnosti a v pravém slova smyslu lidskosti dost a dost. Téma života drůbeže ve velkochovu je důležité, inscenace je dovede podat s naléhavostí, ale zároveň se soustředí zejména na to dobré, co hrdinku čeká po vykoupení. A vše se to děje přirozeně, autenticky a s lehkým cynickým odstupem, díky němuž inscenace nikdy nesklouzne ke sladkobolnému kýči, který jí vzhledem k té všeobjímající dobré náladě trochu hrozí. Je to vlastně v první řadě oslava života, které stačí, že se titulní slepička vyleze po žebříku podívat, jak si žije šťastná kosi rodinka, a hned může zase slézt dolů. Ke cti celé věci jsou chytré písňové texty s trochou sebeironie, ale hlavně trojice akterek (Beata Košková, Eliška Chalupníková a Kateřina Bergmanová), která je loutkářsky zručná a dovede správně nakombinovat upřímnost s potměšilostí. Snad by pomohla o něco důslednější práce s mluveným slovem (místy mi na „mé“ repríze od třinácti hodin přeci jen přišlo, že je přednes trochu mechanický a texty naučené), ale celkové naladění a jakási autentická pociť vedou k tomu, že to člověk nakonec rád odpustí. Žamberská inscenace pro mě byla mimořádně příjemným vstupem do hlavního (neboli ošklivě řečeno „soutěžního“) festivalového programu. Děkuji za ni.

Michal Zahálka

Křehkým kladívkem zbourejme klec i mříž

Málem jsem zapomněla, jak emočně náročná umějí některá představení na Chrudimi být; kolik koncentrované něhy a křehkosti se v amatérském loutkovém divadle skrývá a jak odzbrojující dokáže být, když člověka zastihnou tyto kvality ve své čirosti nepřipraveného, uvolněného, v hledišti. Hned první páteční představení soutěžního programu Jmenuji se Orel mi tuto skutečnost připomnělo. Soubor Na bidýlku pod vedením Olgy Strnadové si vybral k adaptaci stejnojmennou knihu české spisovatelky Romi Grey (pravým jménem Romany Šedivé), která byla v roce 2019 nominovaná na cenu Magnesia Litera v kategorii objev roku. Příběh vypráví o slípce, která se z umělé líhně a velkochovu dostane na statek nomen omen paní Laskavé. Teprve tam pozná, co je to péče, láska a přátelství; že její život může být svobodný a každý den jiný. Autorka příběh prý napsala poté, co spolu se svými přáteli koupili vynesené slepice z velkochovu a byli zubožeností zvířat a jejich životních podmínek velmi zasaženi. Kniha tak vznikla jako apel na lidskost, zvláště v souvislosti s chovem hospodářských zvířat, mající ale širší humanistický rozměr. Tři mladé herečky ze žamberské ZUŠ Petra Ebena rozehrávají příběh slepičky, kterou paní Laskavá pro její statečnost pojmenuje Orel, na malém přenosném stole s drobnými úrovněmi loutkami (převážně z polystyrenového materiálu, pokud jsem zpozvdálí dobře vyzorovala). Důležitou scénickou roli hrají také plata vajec, ze kterých je vynalézavě složen například úvodní velkochov s jednotlivými obsazenými klecemi – vajíčky, a v neposlední řadě jemná, poetická hudba Karla Šefrny, kterou herečky živě performují. Akce se mi zdála místy pro zadní řady příliš drobná (v menším prostoru by snad vynikla lépe), scéna s netopýrem příliš tmavá, jinak ale herečky prostor Malé scény Divadla Karla Pippicha „uhrály“ a „umluvily“ velmi zdatně a sebejistě. V průběhu jednotlivých výjevů jsem přemýšlela nad hranicí přílišné naivity, až infantilility, blízko které se celé představení svou estetikou a projevem pohybovalo. Místy mě totiž ponechávalo v nejistotě, zda herečky hrají příběh s nadsázkou a lehkou ironií – v duchu úsměvné utopie všudypřítomně laskavé společnosti, která v tomto světě, bohužel, nemůže nikdy nastat – či zda ho míní vážně, s mírným patosem. Zkrátka, zda jsou si naivity ve svém projevu vědomy nebo nikoli. Pokud se ovšem tímto nenecháme vyrušit a na dětskou jemnost a poetičnost vyprávění přistoupíme, může nás představení svou uvědomělou výzvou k vzájemné laskavosti a otevřenosti skutečně zasáhnout – ať už v dílčím evropském „učme se jazyky, abychom si porozuměli“ nebo závěrečným (až revolučním) „dívejme se do očí, zbourejme klec i mříž, budeme si blíží“ – a také nám připomenout, jak zásadní je mít v životě jméno, domov a milujícího člověka. A jak těžké to má každý, komu se mít takové základní zázemí nepoštěstilo. Zvláště v kontextu současné společensko-politické situace přijde velmi vhod mít toto na paměti.

Eliška Raiterová

Kuse z diskuse

První veřejná diskuse letošní přehlídky proběhla jako každý rok v Muzeu v Sůvě. Sešlo se přibližně 50–60 lidí, moderoval ředitel festivalu Michal Drtina (ve jménu Jakuba Huláka, který se musel na poslední chvíli z festivalové účasti omluvit). Na počátku byl představen lektorský sbor. Zasedli v něm divadelní vědkyně, dramaturgyně a emeritní šéfredaktorka časopisu Loutkář Nina Malíková, výtvarnice a scénografka Irena Marečková, dramaturgyně Daniela Jirmanová, studentka Katedry alternativního a loutkového divadla DAMU Johana Bártová, režisér a dlouholetý pedagog Luděk Richter a hudebník, pianista a korepetitor Zdeněk Dočekal. Drtina vyzval k diskusi o zhlédnutých představeních, o tom, co v nich fungovalo, co nefungovalo a co fungovat mohlo, a zdůraznil, že povídání může být příjemné a pohodové, ale stejně tak i ostré a kritické.

Jmenuji se Orel Na bidýlku, ZUŠ Petra Ebena, Žamberk

Divačka: Hlavním tématem pro mě byl život zvířat a boj malé slepičky. Líbilo se mi to, téma je aktuální, krásná scénografie, šťastně to skončilo.

Divák Vladimír: Líbila se mi intimita. Díky práci se světlem vznikaly krásné obrazy a celek působil velmi intimně a křehce. Ještě jak dívky vypadají a zpívají, to bylo velmi působivé. Byl jsem z toho takový zkřehlý.

Divačka: Vnímala jsem v představení dvě témata a nevěděla jsem zpočátku, které je dominantní, zda záchrana slepic nebo důležitost rodiny. Rodina nakonec převážila. Hlavní postava mohla díky ní prožívat štěstí.

Nina Malíková: Na začátku to vypadalo, že bude tématem velkochov a umělá líheň. Poté se to propojilo s hlavním tématem, a totiž svobodou, která může odepsané lidi navrátit k životu. Také je v tom téma rodiny, (vzájemné) laskavosti, vztahu člověka k přírodě, jinakosti. A ta jsou přítomná v řadě drobných detailů.

Daniela Jirmanová: Zaujaly mě póly, v jakých je vyobrazen v inscenaci člověk: nejprve jako deformovaný hlas, poté jako jedna konkrétní paní, která se postará o jednu konkrétní slepici.

Divačka: Z toho si odnáším, že každý můžeme situaci změnit. Stojí za to začít a třeba se někdo přidá.

Johana Bártová: Téma propojenosti bylo vidět i na jevišti. Holky byly napojené, před očima jsme viděli energickou souhru. Ve svém hodnocení vycházím ze znalosti předlohy i vlastní zkušenosti, doma máme pět slepic z velkochovu. Ocenila jsem, že v představení byly momenty, které opravdu znám z reality, například vyloučení slabé slepičky ostatními slepicemi.

Zdeněk Dočekal: Líbil se mi způsob, jakým jevištní dění přirozeně vznikalo. Herečka si vzala ukulele a začala zpívat jednoduchou píseň. Holky byly schopné nenásilného a citlivého působení, nepatetického.

Irena Marečková: Nevymýšlí se víc, než prosté sdělování. To dělá tvar krystalicky čistý. Herectví bylo beze zbytku naplněné, ale nepřehnané. Tím nás mohlo snáz vtáhnout do hlavního sdělení. Také prostředky byly čisté, jednoduché a funkční.

Luděk Richter: Nejvíce mě vždycky baví divadlo, které je zprávou o lidech, kteří ho hrají. Informuje mě o tom, co ty lidi baví, šťve, o čem přemýšlejí. V tom je pro mě tato inscenace jednou z výjimečných, takové zaznamenám málokdy. Věděl jsem, že dívky vypovídají o sobě. Představení bylo setkáním s nimi. Tvar je pro mě taktéž polytematický, těžko témata zformulovat do jednoho. Měl-li bych označit jedno, pak je to lidskost.

Sarah Slavičková (redaktorka Zpravodaje): Ráda bych se zeptala vedoucí souboru, jaká byla její role při volbě tématu a jaká dívek? Zda jsou v představení myšlenky a témata hereček.

Olga Strnadová (vedoucí souboru): Předlohu jsem vybrala já. Nejde v první řadě o myšlenky holek. Ale určitě se snažím být vnímavá k „načítání“ dětí. Volba tématu a předlohy je intuitivní záležitostí.

Když vykoukne sluníčko Tkanička, ZUŠ Chlumeck nad Cidlinou

Michal Drtina: Kladl jsem si otázku, jestli a jakým způsobem jsou děti v tomto věku schopné reprízovat představení čtyřikrát za den. Jak na vás jejich energie působila?

Divák: Na mé repríze jsem vůbec nepozoroval, že by se na dětech podepsala nějaká únava.

Daniela Jirmanová: Na naší repríze se nám děti zdály unavené. Ale věděla jsem, že už hrají poněkoličkáte. V tomto věku není možné, aby se to na nich nepodepsalo. Není to jejich chyba.

Nina Malíková: Chtěly jsme se zeptat vedoucí, co bylo cílem při zkoušení inscenace.

Vedoucí souboru: Seznamovali jsme se s různými typy loutek, a s tím, jak to chodí na divadle, že se nemají točit zády atp. Cílem bylo dát skupinu dohromady, aby se na jevišti cítila dobře, vzájemně se vnímala.

Irena Marečková: Tak nějak jsem to tušila. Že si dívky zkoušejí, jaké to je reagovat na sebe, začít žert, zakončit příběh. Dát jim oděvní doplňky – klobouky, šály – se mi zdálo adekvátní k dětskému vnímání. V tomto to bylo čisté.

Luděk Richter: Viděl jsem představení dnes počtvrté. Předtím v něm byla vždy radost z hraní a to bylo úžasné. Dnes byly děti unavené a působilo to spíše, že něco předvádějí. Tématem je pro mě soužití. Nejen pedagogicky, aby se děti setkaly, ale i v příběhu – sluníčko se setkává s postavami a jejich problémy.

Johana Bártová: Přítomnost a pozornost holek držela i mou pozornost. Že byly na scéně a sledovaly, co se děje.

Ale to se nesmí, To vymyslíme... pedagogové a bývalí členové souboru ZUŠ Chlumeck nad Cidlinou

Divačka: Scéna mě bavila, bylo to roztomilé, ale nezaujalo mě to.

Divačka: Říkala jsem si, že je to zajímavé vizuálně, ale pak jsem usínala a ničím mě to nepřekvapovalo.

Divák: Zdálo se mi to takové materiállově intimní. V háčkování byla skryta intimita drobností.

Divák: Estetický klíč mi nepomohl k pochopení toho, o čem se tam mluvilo.

Divačka: Materiál mi přišel zvolený z toho důvodu, že jde o představení pro děti. Jemný, měkký.

Divačka: Možná má volba jemného materiálu vzbudit u dětí důvěru, spíše než aby v něm děti hledaly své téma.

Irena Marečková: Když jsme hledali, v čem se štrikování spojuje s tématem, vzpomněla jsem si na estetiku „udělej si sám“ a jak se obháčkovávají stromy. Je to šílený kýč, ale zároveň milý. Je v něm radost rukodíla. Když to budu brát takto, jsem schopna inscenaci přijmout.

Luděk Richter: Mám pocit, že se kolem háčkování trochu motáme. Mě by zajímalo, jestli jste věděli, proč chcete inscenaci dělat. Červánky, to je velmi lyrický princip, nepohybující se

ve vývoji. To není cesta. Neviděl jsem v tom vás. Kdo jste? Jste jenom něžní?

Divačka: Měla jsem podobný pocit. Červánky jsou o atmosféře, háčkovanou scénografií se pro mě ale ztratilo kouzlo.

Nina Malíková: V představení byl konflikt mezi tématem a zvolenými prostředky. Téma lži a pravdivosti nepasovalo k háčkování.

Daniela Jirmanová: Komu je představení určeno? Proč to vzniklo?

Vedoucí souboru: Bylo myšleno pro mateřské školy, od věku tří let. Co se hraje ve školkách, je většinou dost špatné, a také proto jsem se snažila se udělat něco jemného pro děti tohoto věku.

Zdeněk Dočekal: Není hebkost a jemnost už přítomna ve slovu a muzice? I v předchozím představení (Jmenuji se Orel) byla kytara a hlas, ale fungovalo to diametrálně odlišně. Tam jsi ji vnímal intenzivněji a pravdivěji. Představení chyběl spodní proud, nějaký jiný impuls. Poetičnost neznamená, že se to celé musí dělat poeticky. Mohu se pak ztratit v monotónnosti. A také jsem se v průběhu přistihl, že vzpomínám na děti, které hrály před vámi.

Luděk Richter: Pohádková předloha navíc není o poetičnu, ale o vzniku barvy. Fyzická podstata je v proměně barvy. Někdo se chová nějak a tak vznikne barva.

Kašpárek s Honzou – poslední dobrodružství Loutkové divadlo V Boudě Plzeň

Karel Šefrna: Pamatuji loutkové divadlo v padesátých letech, marionetové amatérské divadlo bylo tehdy všude. Tohle divadlo je v mých očích moderní, počínaje loutkami, světlem. Viděl jsem velkou změnu v režii a scénografii a v dynamičnosti. Například v přítomnosti vody.

Divák Vladimír: Já jsem Boudákům vděčný, že dělají věci tímto způsobem. Mladí lidé, kteří tu jsou, nemusejí toto klasické loutkové řemeslo už znát a může jim to něco říct.

Divák: Přemýšlel jsem, pro jaké publikum představení bylo. Jestli nebylo spíš pro dospělé než pro děti.

Divačka: Bavila mě práce s loutkami, scéna, ale příběh mě nevtáhl a bylo to na mě už moc dlouhé a moc se to opakovalo.

Divák: Souhlasím. Pak už jsem se jen modlil, aby Honza neměl čtyři další děti.

Johana Bártová: Nemám ráda stereotypní rozdělení mužských a ženských rolí a některé věci mě zamrzely. Text by se dal zkrátit a proškrtat. A shrnutí předchozích dílů na začátku bylo příliš rychlé. Neviděla jsem je a nechytala jsem se.

Daniela Jirmanová: Hlavní problém je scénář, který honí příliš zajíců najednou. Bylo by dobré se rozhodnout, zda je to parodie na kašpárkovské příběhy, nebo něco jiného. Nevyhraněnost vede k nedorozuměním a nedůslednostem.

Nina Malíková: Inscenace vznáší hodně otazníků. Utápí se v odbočkách. Silné výkony a dobré vedení loutek se ztrácelo v nepřehlednosti. Líbily se mi scény na moři, ale zase jsou vytržené z kontextu.

Irena Marečková: Ocenila jsem scénografii, točnu, variabilitu. Paravány fungovaly. Doporučovala bych odkrýt přestavby. Také jsem se ptala, jestli na začátku nevypadla světla, moře bylo chvíli zelené, chvíli černé.

Luděk Richter: Jsem rád, že v Plzni existuje autor schopný psát pro divadlo. Nevím, jestli je dobré, když autor je zároveň režisérem, protože autorovi je všechno jasné a nemusí cítit potřebu určité věci jevištně interpretovat. Řada věcí se od premiéry pročistila, například mnoho zcizujících vstupů, a to je dobře. Řada věcí ale zůstala nejasná. Scéna topícího se Kašpárka je například velmi krásná, ale jaké místo má v celku, to pro mě zůstalo otázkou. Nefungovalo propojení archetypálních rovin postav (Honzky, Kašpárka) a civilistních projevů, přejatých z vašich životních zkušeností. Mám zásadní otázku, pro koho to vlastně hrajete? Myslím, že je to více pro dospělé. Každý jsme nějaký, já se například při prdění na jevišti trochu vošívám.

Režisér: Hrajeme pro děti, které k nám pravidelně chodí a baví se.

zapsala Eliška Raiterová

Dětská rubrika

Premiéra ve stanu Devátá repríza v redakci
Ztracený honorář

Vražda v Chrudimi

Festivalový konferenciér Jindra Tláškal by zavražděn. Zatím není jasné, zda jde o smyšlenou postavu, nebo o skutečného umělce. Běžný denní tisk mlčí. Pravda, nebo fikce? Policie kličkuje a její tiskový mluvčí nebere telefon. A co na to redakce? Podezření padá na známého loutkáře a festivalového lektora Tomáše Běhala. Tomáši? Proč vedeš tu ztracenou dílnu?! Proč podporuješ ty malé, drzé umělce v jejich progresivní tvorbě? A prý si necháváš dokumentovat potlesk a smích publika? Co jsi dělal ve skladu materiálu? Je pravda, že jsi uklouzl po červeném krepovém papíře? To červené, co máš na rukách, není to krev?

První festivalový den přinesl mnoho otázek a vznik nového divadelního souboru, který se nebojí komolit jména slavných hrdinů, parafrázovat jejich klišé, hrát na jevišti z krabiček od sirek a vybírat peníze!!! Jak řekl jeden náš redaktor po zhlédnutí jejich produkce: „Já bejt Bečka, tak bych se třás!“

Představení je možné při troše štěstí zhlédnout kdekoliv v exteriérech města.

Vzkaz pro kluka, který správně zodpověděl otázku z Loutkářského slovníku: odměnu si vyzvedni zítra v redakčním okně.

Vzkaz pro Lukáše a Vojtěcha Hojdovi: Kluci, první tajemná krabička není skryta u kafekáry. Kafekára tady už stála. Pátrejte dál. První krabička zůstává na svém místě celý týden.

Tfuj, tfuj, ať máš šťastný publikum

Dvanáct Kahounových pohádek inspirovalo chlu-mecký soubor Tkanička k inscenaci Když vykouk-ne sluníčko. Šest úžasných holek na jevišti mě nakazilo svojí radostí a začaly mě zajímat. Položila jsem jim dvě otázky:

Holky, co se vám nejvíc líbí na divadle?

Mia: Já mám nejradši, že můžeme být spolu a že můžeme vystupovat. Byl to můj sen od malička – hrát divadlo.

Kristýnka: Že si všechno můžeme užít spolu, ukázat lidem, co umíme, a nejsme sami.

Julča: Taký můžeme zkoumat hodně možností, rozvíjet je a pak ukázat lidem.

Bára: Mně se nejdřív líbila na divadle moje ségra. Ta s divadlem začala první. Chtěla jsem to taky zkusit.

Klárka: Mám to stejně jako holky, mně se nejvíc líbí, že jsme spolu a že máme Romču jako učitelku. Zná ji už od mateřské školy, byla moje ředitelka. Taký se mi líbí, že hrajeme hry, vyrábíme a hrajeme divadlo.

Vaneska: Mně se nejvíc líbí, že můžeme vystoupit před tolika lidmi, kteří si to užívají a my s nimi. Mám ráda, když jsou lidé šťastní a tleskají. My jsme pak šťastní s nimi.

Co dělá padoucha padouchem?

Vaneska: Padouch je podle mě někdo, kdo si nevází divadla.

Kristýnka: Podle mě je padouch člověk, který dělá různé věci, třeba krade, schválně něco provede, na divadle, nebo se třeba někam propašuje.

Klárka: Člověk, který nemá rád lidi, zvířata, je strašně zlý a krade malé děti a věci.

Mia: Já jsem nejdřív nevěděla, co je padouch, ale když holky poslouchám, tak mě napadá, že to může být třeba někdo, kdo přepadá děti a lidi. Hodně zlý člověk.

Bára: Padouch je někdo, na koho sedí to všechno, co bylo řečeno, dohromady.

Julča: Někdo, kdo se nechová dobře, nevází si věci, dělá neplechu, přepadá lidi a dělá všechno, co už holky řekly.

Odposlechnuto

Honza z Prahy: Ze všech představení, které jsem tady dneska viděl, bylo tohle nejpropracovanější. Dávali si na tom hodně záležet. Třeba jak tam litaly ty kočárky

Vojta z Uhřetěvsi: ...to muselo být hodně těžké, dát dohromady.

Honza z Prahy: Říkali hodně dlouhé věty.

Vojta: Úžasný!

Honza: Dobrý!

Vojta: Líbilo se mi, jak ta mořská potvora honila Kašpárka.

Honza: Mně ne. Mně to přišlo trochu nudný, jak ho honila pořád dokolečka.

Otázka pro Vás:

Po jakém představení mohly zaznít tyto věty. Viděli jste ho také? A co na to vy?

2. tajemná schránka
se otevírá
2. července
a její indicie zní:

„parapet okna za pátým
sloupem domu zámožného
svíčkaře a výrobce mýdla
Matěje“

Osmisměrka

Jak se jmenuje devátá ze Sedmnáctera pohádek, souboru textů pro loutky, který si můžete zakoupit v domečku, který tu nikdy nestál?

Bajaja aneb... (viz tajenka)

V osmisměrce jsou skryta vytučněná slova z názvů dnešních představení.

KVOK ANEB HRNEČKU VAŠ

NOE, JONÁŠ A TI DRUZÍ

O PERNÍKOVÉ CHALOUPE

202 MEDVÍDKŮ NAD MADAGASKAREM

BETONOVÁ SUKNĚ

MYSLÍŠ DĚDO...?

VÁVRA MÁ RÁD HASIČE

KRÁVA A DĚDČEK

SIDDHARTOVA CESTA

JUKEBOX

P	X	H	U	K	Č	E	N	R	H	A
Ř	L	O	E	D	Ě	Á	CH	S	E	V
E	P	H	B	N	V	A	R	Ů	D	O
D	A	E	K	E	L	A	K	E	K	T
S	T	U	R	O	K	D	Š	Č	E	R
T	S	K	U	N	Í	U	I	I	Č	A
A	E	P	R	V	Í	Š	J	S	E	H
V	C	E	D	Á	Á	K	N	A	D	D
E	O	E	R	N	V	V	O	H	Ě	D
N	M	Á	O	O	A	A	R	V	D	I
Í	D	J	K	O	D	Ě	D	A	É	S

tajenka

Program

SOBOTA 2. 7. 2022

představení

9.00	Kvok aneb Hrnečku vaš	Malá scéna Divadla Karla Pippicha / Spolek loutkářů v Lounech / 35 min. / od 3 let
10.00	Noe, Jonáš a ti druzí	Spolkový dům / LD Maminy Jaroměř / 45 min. / od 5 let
10.00 13.00 15.00	O Perníkové chaloupce	Scéna MED / OPAL, Loutkové divadlo SVČ, Opava / 75 min. / od 12 let
10.00	Poslušně hlásím	Scéna MED / 202 medvídků nad Madagaskarem, Praha / 30 min. / od 10 let
13.00	Betonová sukně	Šapitá za Divadlem Karla Pippicha / Pěstujeme příběhy, Brno / 50 min. / od 3 let
14.00 (A) 16.00 (C)	Myslíš, dědo...?	Malá scéna Divadla Karla Pippicha / Rámus, Plzeň / 40 min. / od 8 let
14.00 (B) 16.00 (A)	Kráva a dědeček	Spolkový dům / BUBU klub dětské kultury, Vsetín / 25 min. / od 10 let
14.00 (C) 16.00 (B)	Vávra má rád hasiče	Scéna MED / ČMUKAŘI, Trutnov / 40 min. / od 3 let
15.00	Vlaštovky	Fortna / Pěstujeme příběhy, Brno / 50 min. / od 3 let
15.00 17.00	Siddhartova cesta	Klubovna Divadla Karla Pippicha / Missing Pages Theatre, Praha / 50 min. / od 12 let
19.00	Jukebox	Jeviště Divadla Karla Pippicha / Naivní divadlo, Liberec / 100 min. / od 12 let

Muzeum loutkářských kultur slaví 50. narozeniny!

od 9 do 24 hodin

Na několika různých místech v centru města se můžete těšit na loutková, hudební i jiná vystoupení, workshopy, hry a narozeninovou tombolu! Otevřeny budou i vybrané obchody, kavárny a restaurace, které si připraví i vlastní doprovodný program.

V muzeu bude otevřena nová výstava **Všechno nejlepší! 50 let Muzea loutkářských kultur v Chrudimi**
V den oslav bude veřejnosti přístupná od 8.30 do 16.00 a od 19.00 do 24.00 hodin.

výtvarné a tvůrčí dílny

začátek v 10.00 a 11.00

zaHRAda

Slavoj Divadla Karla Pippicha / rukodělné a divadelní dílny
DDM Praha 8 – Spirála

Pojďte s námi navštívit tajuplná zákoutí zahrad, ve kterých se dají potkat rozličné bytosti ze známých i neznámých příběhů a pohádek. Vyrábění, tvoření a hraní inspirované tajemstvím zahrady.
Dílna trvá vždy 60 minut a má každý den jinou náplň.

14.30 – 16.30

Loutkové městečko

Slavoj Divadla Karla Pippicha / Bára Čechová a Dora Bouzková

Přijďte si s námi během pěti festivalových dnů postavit a zabydlet místo svých loutkových snů. Na malé stavební parcele společně vybudujeme Loutkové městečko. Podle našich nápadů budou postupně přibývat domky, ulice, kostely, parky, muzea, náměstíčka, divadla, malí obyvatelé, dopravní prostředky, živočichové, nadpřirozené bytosti, zkrátka vše, co si vymyslíme a vyrobíme. Architekti a stavitelé všech generací, spojme se! Výtvarná dílna pro rodiny s dětmi od 4 let.

10.00 – 17.00

Dřevěná dílna Báry Hubené

Za Divadlem Karla Pippicha

Vyrobte si sami ze dřeva loutku – marionetu, zahrajte si divadlo a staňte se součástí loutkového festivalu.
Lektorka: Bára Hubená – loutkářka, hračkářka, scénická a kostýmní výtvarnice.